

ג א מיי פ"ד מהל' כלס
ה' ז ופ"ו מהל' גוילה
הכלה ג טו"ש"ע ח"מ ס'
שם בהג"ה:
גא ב מיי פ"ט מהל'
גניבה הל' א סמג
לארן קנד:
גב ג מיי שם פ"א הל' טז
סמג עשין ע"א טו"ח"מ
ס' שג:
גב ד מיי שם פ"ג הל' ו
סמג שם:
גה ה מיי פ"ו מהל'
ערכין הל' טא סמג
עשין קלג:
גה ו מיי שם הלכה כד
סמג שם טו"ש"ע ח"מ
ס' שג סע"ו ו טו"ש"ע
י"ד ס' רמב"ם סע"ו:
גז ז מיי פ"ט מהל'
עשין קלג:
גז ה מיי פ"ד מהל'
גניבה הל' טו:

מה מביחה לאלתר אף מכירה לאלתר. וא"ת והא ממנש לאלתר קודם ידיעת צעלים אי אפשר להיות דומיא לטביחה דה"ל יאוש שלא מדעת וקיימא לן כצ"י דלא הוי יאוש וי"ל לטביחה נמי אין דרך לטבוח לאלתר עד שיצוא לצימו וצמוך כן מסתמא יודעין הצעלים:

גניבה בנפש תוכיה. וא"ת גניבה בנפש שאני דלא איתקש לטביחה וי"ל דהכא נמי לא איתקש לטביחה אלא בלא היקדשא יליף לה מנציחה ולהכי קאמר ר' יוחנן דלדבבה אית לן למילף מכירה ממכירה: **רבי יוחנן סבר חיוביה בין לפני יאוש בין לאחר יאוש.** מימה דלכאורה קי"ל כרצה דיאוש כדי קני וקי"ל כר' יוחנן לגבי ר"ל דחיוביה אף לאחר יאוש ומנאי חיובי אחר יאוש כיון דיאוש קני שלו הוא טובח ושלו הוא מוכר וי"ל דאפשר דלא קי"ל לא כרצה ולא כר' יוחנן דכמה אמוראי נחלקו בשני אלו הדברים:

הוא דאמר בצנועין. וא"ת והא לנעוים מחללין אף אחר יאוש דהא סתם גניבה הוי יאוש צעלים כרצון דר"ש^א א"כ קסברי לנעוין דיאוש לא קני ור"ל מודה דאין יכול להקדיש אחר היאוש דסבר יאוש קונה וכ"ת דהוי יאוש שלא מדעת שאינם יודעים אם לקטו אם לאו הא גבי תמרי דזיקא אמרי' באלו מציאות (ב"מ ד' כג: וס'^ב) כיון דשכיחי דנתרי חשיב יאוש מדעת וי"ל דהכא לא שכיח כולי האי שילקטו שראים מן הצעלים ולא דמי לתמרי דזיקא וחסדי יאוש שלא מדעת ואפי' למ"ד יאוש שלא מדעת הוי יאוש איכא למימר דלנעוין סברי כר"ש דלמנ דסתם גניבה לא הוי יאוש צעלים וא"ת והיכי מדמי הקדש לחילול שכמו שיכול לחלל מה שציד חצירו כן יכול להקדיש יאוש מרשות צעלים וכמו להקדיש פירות של חצירו יכול לחלל הקדש של חצירו כדמשמע בריש האשה רבה (בימות ד' פס). דקאמר אי קדושת דמים משום דצידו לפדותו ואי קדושת הגוף אי ידידה כו' משמע דבקדושת דמים אין חילוק בין ידידה לחצירה וי"ל דלא דמי דהקדש מאחר שהקדש יאוש מרשות צעלים וכמו שהצעלים יכולין לפדותו כמו כן אחר אצל כרס רבעי^ט הצעלים זכאים לאוכלה צירושלים וא"ת אכתי הרי יכול לחלל מעשר שני של חצירו דלמרינן בפרק האיש מקדש (קדושין

ידע שסתם גניבה. מיד ממייאשין ואם מוכר גנב לאחר מיד קנה דאיכא תרתי יאוש ושינוי רשות. ומנאי שהרי אמרה תורה גנב ומכר משלם ד' וה' והא דלמא לא אייאוש מרה ולא מכירה היא: אלא לאו משום דסתם גניבה יאוש צעלים היא. אלמא מדליף ר' אלעזר טעמא מהאי ש"מ כרז שסתם ס"ל דאי שמענא ליה למרה צהדיא דלא אייאוש פטור המוכר מנ' וה': ודלמא. חייביה רחמנא ואע"ג דלא אייאוש. לר"א פריך דליף מהכא יאוש לסתם גניבה: ודלמא דשמעיניה דאיאוש. צהכי משמע קרא אצל סתם גניבה לא מילף מינה: **גניבה בנפש** הגונב נפש ומכרו אין כאן יאוש שאין אדם מתייאש על עצמו ורחמנא חייביה אע"ג דלא אהנו מעשיו: **לאחר יאוש מאי.** מי ס"ל יאוש גרידא קני כרז ושלו טובח ומוכר או דלמא יאוש לא קני וכ"ש דלאחר יאוש מחייב דאהנו מעשיו: **גנב והקדיש משלם פנל לנעלים: ואינו משלם ד' וה'.** דהא כי טבח דהקדש טבח ורעהו אמר רחמנא ישלם שנים (רעהו) ולא להקדש וכיון דפטריה מכפל מו לא מחייב צטביחה ומכירה דמשלומי ארבעה וחמשה אמר רחמנא ולא שלשה וארבעה וכי מדלית כפל מייביהו הווי ליה שלשה וארבעה: **מה ביתו שלו אינו שלו גרסי:** שהקדישו צעלים. ולעולם לפני יאוש: **הוא דאמר.** ר"ל דמלכה כשהקדישוהו צעלים: **סבר לה לנעוין.** דלמרינן לקמן (ד' סט.) ככרס רבעי הנועוים מניחין כו'. בני אדם חסידים שרויין לסלק ידי כל אדם מן העזירה כשיש להן כרס רבעי וחוששין שמא אוכלין ממנו עוברי דרכים בלא פדיון: **מניחין מעות ואומרים כל הנלקט מזה.** כל מה שלקטו בני אדם היום מכאן יהא מחולל. אלמא אע"ג דליתיה צרשומייהו מפרק ותפיס להו למעות צקדושה: **והרי חורה קרן לנעלים.** אי כשהקדישו צעלים כפל אמאי משלם הרי חורה קרן לידם דאקדשוהו כל היכא דליתיה וכפל לא מחייב אלא כשנמצאת ציד גנב שנאו עדים דכתיבו^ז אם המנא' אלמא אע"ג תמנא צידו: **כשעמד ביון.** שנאו עדים קודם שהקדישוהו צעלים: **בקזוזות**

א) גיטין נה: [לקמן עד:];
ב) [לקמן סט: ב"מ ו. ע"ז];
ג) חולין קלט. ממורה ט.
ט: ערכין כה. ע"ש;
ד) [לקמן סט. ע. קדושין נב. ב"מ ו. א. ד] מעשר שני פ"ה מ"א, ט) [לקמן קו:];
ו) [שמות כב. א. ו] [לקמן קד. א. ט) ד"ה מאחר];
ז) אע"ג דממון גבוה הוא מ"מ הצעלים כו'. העתק ממלפי גרסאות.

רבינו הגנאל

חיוביה בין לפני יאוש בין לאחר יאוש. ואמ' גניבה בנפש תוכיה[ח] שאין יאוש לבטלין חיובי, ואף על גב דריש לקיש פליג עליה. אוחיבה ר' יוחנן דריש לקיש גנב והקדישו הגנב ואחר כך טבח ומכר משלם כפל ואינו משלם ד' וה'. ואקמה לאחר יאוש (כיכיהו) [נביתו], ודייק טעמא דהקדיש דכי קא טבח דהקדיש קא טבח, וכת' קרא רעהו למעוטי הקדש, הא לא אקדיש משלם תשלומי ד' וה'. לאחר יאוש. ואו סלקא דעתא לאחר יאוש קני אמאי משלם כפל, שלו הוא טובח ושלו הוא מוכר. ופריך ריש לקיש, לטעמא לפני יאוש וכגון שהקדישו הבעלין בבית הגנב, וטעמא דאקדישו הא לא אקדיש חיוב ד' וה'. מניחין דאמ' לפני יאוש ופריק, ואקשינן על ריש לקיש, ומי מצי בעל הבתומה להקדישו בבית הגנב והא"ר יוחנן כת' ואיש כי יקדיש את ביתו קדוש, מה ביתו שלו אף כל שלו, ומה ביתו ברשותו אף כל ברשותו וכל מי שאינו שלו או אפילו הוא שלו ואינו ברשותו לא מקדיש. והוא, כגון מי שגול ולא נתיאשו הבעלין שניהם אינן יכולין להקדיש זה לפי שאינו שלו וזה לפי שאינו ברשותו. ופריק, ריש לקיש דאמ' בצנועין דתנן במעשר שני בפרק (ד' ה') הצנועין מניחין את המעות ואומ' כל הנלקט מזה מחולל על המעות האלו. פיר', כרס רבעי אמרה תורה ובשנה הרביעי יהיה כל פרוי קדיש הלולים ליי, אחליה והדר אכליה. והווי הצנועין עושין מרת חסידות מניחין מעות ואומרין כל הפירות האלו שנלקטו מן הכרם הווי יהיו אלו פדיונם, וכשם שפדיון הפירות ואף על פי שאינם ברשותם, כך מקדישין דבר שאינו ברשותם. ואקשינן לריש לקיש, והרי חורה קרן לבעלים, שבכר הקדישו מה שגנב להן וההקדיש אין בו דין כפל. ומריק, בשעמד ביון קודם שקדישו נתיחייב הגנב לשלם וכגון

תורה אור השלם
1. ואיש בני יקדש את ביתו קדש ל' והעריבו הבתן בין טוב ובין רע באשר יעריך אותו הבתן בין יקדש: וירקא כו די

גליון הש"ס
גמ' ודלמא דשמעיניה דאיאוש. ע"י לקמן דף קד ד"ה תוס' ד"ה רבה אומר:

מוסף רש"י
גנב והקדישו ואחר כך טבח משלם תשלומי כפל. דכשגנבה חולין הוא, ואינו משלם תשלומי ארבעה וחמשה. דכי טבח ומכר הקדש הוא, ואין משלומי ארבעה וחמשה טעמא בהקדש, כדליפנין כהנה (מ' גיטין נה). צא תן לו. מייבטו בית דין ואמנו לא תן לו קרן וכפל (לקמן קלז).

דף נה: ושם) אין לוקחין בהמה טמאה עצדים וקרקעות ממעות מעשר שני ואם לקח יאכל כנגדן צירושלים ופריך אמאי יחזור דמים למקומן ומשני כשברח אלמא מחללין מעות שציד המוכר וי"ל דהתם הוי כמו גולן דאי לא ברח הוי המקח חוזר בו והוי כמו גולן ולא מתייאשו הצעלים ולנעוין דהכא אי נמי התם קנסא בעלמא וכן משמע התם מתוך הסוגיא ומיניה בפרק לולב הגזול (סוכה ד' גט. ושם) משמע שיכול אדם לחלל [דמין] פירות שביעית של חצירו שלא מדעתו דמניא אין מוסרין דמי פירות שביעית לעם הארץ יומר ממזון שלש סעודות ואם מסר אומר הרי מעות הללו מחוללין על פירות שיש לי בתוך צימתי וצא ואוכלן בתורת שביעית וי"ל דאפקיניהו רבנן מרשות עם הארץ כדי שלא יהא נכסל ואוקמיניהו צרשות זה שיכול לחלל דהפקר צ"ד הפקר ומייהו קשה דבפ"ק דצבורות (דף יא. ושם ד"ה הפודה) משמע דהפודה פטור חמור של חצירו פדיונו פדוי ואפילו שלא מדעתו מדבעי ליה פדיונו פדוי לפודה או דלמא פדיונו פדוי לנעלים ואי מדעת צעלים דומה היה דפדיונו פדוי לנעלים ויש לומר דפטור חמור לא דמי לכרס רבעי דכיון דאסור בהנאה הוי כמו הקדש לענין זה שיכול כל אדם לפדותו ולא ממנש הוי כהקדש דהקדש פשיטא לן דפדיונו פדוי לפודה ובפטור חמור מסקינן דפדוי לנעלים ומייהו דבר תימה דהיכי מדמי הקדש כלל לחילול דלמא לא יוכל לחלל נטע רבעי ומעשר שני של חצירו שלא מדעתו כיון דזכות הוא לו דזכין לאדם שלא בפניו דהא דמבעי לן בלחן בין המוכר (גדלים ז' לו): התורם משלו על של חצירו כריך דעת צעלים או לאו היינו טעמא דקאמר התם דלמא ניחא ליה למעבד מלוא בממוניה אצל הכא וכי אין טוב להם למלקטים שיחללו אותם הצעלים ממה שיאכלו בלא חילול [וע' תוס' קדושין טו. ד"ה מתקין]: